

NEL VAN DER ZEE

Brug over diep water

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

Sanne sloot de deur achter Wieger, de administrateur van het hotel waar ze receptioniste was geweest. 'Ik bel nog weleens,' had hij gezegd terwijl hij schuw van haar wegkeek.

Hij had twee maanden geleden, voor het ongeluk was gebeurd, de deur bij haar platgelopen. Ze wist dat ze hem niet meer terug zou zien, hij zou hoogstens nog een keertje opbellen. Uit vriendelijkheid en medelijden.

Ze liep naar de spiegel, keek kritisch naar de ravage die het ongeluk had achtergelaten: een grillig donkerrood litteken dat van haar voorhoofd over haar oog naar het midden van haar wang liep en daar eindigde in een putje. Nou ja, putje? Zeg maar put, dacht ze.

'Daar kunnen we nog wel wat aan verbeteren,' had de chirurg gezegd. 'En aan dat weggezakte ooglid kunnen we ook iets proberen te doen, maar u moet er zich niet te veel van voorstellen.'

Zomaar op een middag was het gebeurd, toen ze van haar werk naar huis reed. Een verkeerd ingeschatte inhaalmanoeuvre van een tegenligger terwijl zijzelf een te hoge snelheid had. Aan haar remsporen hadden ze kunnen vast-

stellen hoe hard ze had gereden. Maar het leek haar dat de tegenligger met een duizelingwekkende vaart op haar was afgekomen. De snel op haar afkomende auto achtervolgde haar nog dikwijls in haar dromen.

‘U reed allebei veel te hard,’ had de politie later gezegd, ‘maar u hebt nog geluk gehad, de dame die de andere auto bestuurde is dood.’

Ze wendde haar hoofd van de spiegel af, ja ja, ze had enorm geluk gehad. Wat je maar geluk noemde, ze had toch eigenlijk iemand doodgereden...

Het was allemaal een week na de begrafenis van haar moeder gebeurd, waarschijnlijk had ze te veel in gedachten verdiept achter het stuur gezeten. De tijd die toen achter haar lag was ook zo triest geweest. Ze had een half jaar tevoren haar appartement in de stad opgezegd en was bij haar moeder ingetrokken die op tien kilometer afstand in een klein dorp woonde. Ze hadden allebei gedacht dat haar moeder nog wel een paar jaar voor de boeg had, maar het was anders gelopen. De ziekte die zich al enkele jaren geleden had aangekondigd had sneller terrein gewonnen dan men had gedacht.

Ze keek om zich heen, alles herinnerde haar aan haar moeder. Logisch, het was immers haar

huis geweest. Ze moest blij zijn dat ze hier kon wonen nu ze haar eigen appartement kwijt was. Het proefjaar dat ze als receptioniste had gewerkt was afgelopen, haar contract was niet verlengd. Dat had ze al geweten voor het ongeluk gebeurde.

Toen ze uit het ziekenhuis thuiskwam had haar werkgever haar samen met zijn vrouw een bezoek gebracht.

‘We vinden het erg dat we je niet kunnen terugnemen,’ had hij gezegd, ‘maar je weet zelf wel dat bij ons de zaken slechter gaan sinds de binnenstad autovrij is. Er komt steeds minder publiek. Mijn vrouw gaat nu je werkzaamheden overnemen.’

Ze herinnerde zich dat ze de haarlok voor haar verminkte oog wat opzij had geschoven en geantwoord had: ‘Met dit gezicht kan ik ook niet in een ander hotel als receptioniste werken. Ik zie wel, misschien moet ik me omscholen.’

Hij was daar gretig op ingegaan. ‘Ja, doe dat,’ had hij gezegd, ‘je hebt zo’n helder verstand, er zijn zoveel mogelijkheden.’

Ze waren kort daarop weggegaan.

Hij was natuurlijk blij toe, had ze gedacht. Hij zou het heel naar hebben gevonden om

haar te moeten vertellen dat ze met zo'n gezicht niet meer achter de balie kon zitten.

Enfin, voorlopig had ze nog een uitkering, maar ze moest zien dat ze ergens een baantje kreeg. En dan ging ze doen wat ze allang van plan was, ze zou geschiedenis gaan studeren. In de avonduren. Eerst had ze dat gewild omdat ze het interessant vond, nu zou ze het doen om er haar beroep van te maken, ergens waarbij ze niet zo voor het voetlicht hoefde te treden. Zouden zulke baantjes er zijn? Misschien in een museum of een bibliotheek ergens achter de schermen? Ze moest ernaar informeren, en gauw ook. Dat verzette de zinnen. Het leidde tot niets om hier te blijven zitten en medelijden met zichzelf te hebben. Ze moest ook niet zo veel meer huilen, dat deed alleen maar pijn aan het oog waarvan het lid niet meer goed omhoog wilde. En ze ging er door al die tranen ook niet florissanter uitzien. Maar wat gaf het? Ooit hadden ze van haar gezegd dat ze het mooiste meisje van de klas was en nu was ze afzichtelijk. Ze moest er vrede mee zien te krijgen.

Ze voelde ineens dat ze erg moe was, haar knieën knikten even, haar voeten gaven haar het gevoel of ze op luchtballonnen liep. Ze

hield zich even aan de deurpost vast om een opkomende duizeligheid te onderdrukken. Het leek haar ineens een heel eind om van daar naar een stoel te komen. Ze kneep haar ogen stijf dicht, bleef zo een ogenblik staan. De duizeligheid zakte meteen weer weg, ze liep naar een stoel en viel erin neer.

Het kwam allemaal omdat ze zo lang in bed had gelegen, ze was nog niet helemaal fit. Als ze moe werd leek alles veel erger dan het was. Ze zou even blijven zitten om wat uit te rusten. Ze legde haar hoofd tegen de rugleuning en sloot haar ogen. Straks zou alles er weer heel anders uitzien. Ze kreeg een dof gevoel in haar hoofd dat haar soezerig en slaperig maakte.

Pascal de Wilde keek afwezig naar de bos bloemen in zijn hand toen de zuster hem had verteld dat Sanne van der Meer al enkele dagen geleden uit het ziekenhuis vertrokken was. Hij had de bloemen aan het stalletje voor het ziekenhuis gekocht. 'Neem naar een ziekenhuis nooit een groot boeket mee,' placht Carmen altijd te zeggen, 'ze weten er geen raad mee.' Daarom was dit bosje bescheiden uitgevallen.

Wat moest hij er nu mee, dacht hij om zich heen kijkend alsof hij een plaats zocht om het

achter te laten. De zuster die hem te woord had gestaan zei: ‘U kunt haar thuis opzoeken als u dat wilt. Zal ik u haar adres geven? Ik heb het van haar gekregen om de post door te sturen. Ze woont hier maar een kilometer of tien vandaan. Het zal haar goeddoen bezoek te krijgen, ze leek nogal verdrietig toen ze hier wegging.’

Hij aarzelde, zei toen wat gejaagd: ‘Ja ja dat is goed.’

Even later stond hij buiten en keek weer naar de bloemen. Hij ging nu naar haar huis, dan was dit bosje te iel, besloot hij. Hij ging naar de bloemenstal en nam er nog twee bossen bij die hij tot een groot boeket liet binden. Hij betaalde, vroeg zich vervolgens af of het nu niet te groot was geworden en liep toen geërgerd naar zijn auto.

Hij moest straks op zijn woorden letten, dacht hij onderweg, hij moest niets van zijn vermoedens laten merken. Hij had zich dat op weg naar het ziekenhuis ook al voorgehouden. Het hielp toch niet meer, het was allemaal voorbij. Nou ja, niet alles was voorbij, nog lang niet.

Hij wist niet zeker of hij bij het juiste adres had aangebeld, hij zag zo gauw geen huisnummer met al die klimop tegen de muur. Maar toen hij het meisje voor zich zag dat de deur

had opengemaakt en haar geschonden gezicht bekeek, wist hij dat er geen twijfel mogelijk was.

‘Mijn naam is Pascal de Wilde,’ stelde hij zich voor, ‘u bent waarschijnlijk Sanne van der Meer, die bij het ongeluk met mijn vrouw betrokken was.’

Hij zag haar verstarren, het slanke figuurtje in spijkerbroek met witte coltrui scheen in elkaar te krimpen, haar gezicht onder het donkere haar werd van bleekroze vaalgrauw.

Toen had ze zichzelf weer wat in bedwang, ze zuchtte en zei: ‘Komt u verder, meneer De Wilde.’

Hij overhandigde haar de bloemen. ‘Een... e... kleine troost,’ zei hij.

‘O, dank u, veel te erg,’ zei ze, ‘ik heb tenslotte uw vrouw...’ Ze zweeg.

‘Ja, u hebt mijn vrouw aangereden, wilde u zeggen. U en mijn vrouw hebben elkaar aangereden.’ Hij dacht dat hij dat wel zeggen kon. Het was toch zo, dat kon nooit verkeerd uitgelegd worden.

Toen ze tegenover elkaar zaten, zei ze: ‘Wat aardig van u om me te komen bezoeken, ik had naar ú toe moeten komen. Ik was dat van plan maar ik ben pas uit het ziekenhuis en ik kan

nog niet zo veel.'

'Ik begrijp het,' zei hij, 'hoe voelt u zich nu?'

Of we een toneelstuk opvoeren, dacht hij. Het was stom van hem die vraag te stellen, je kon zo zien dat het haar slecht ging.

'Ik zou u moeten vragen hoe het met u gaat,' antwoordde ze. 'Ik vind het allemaal zo verschrikkelijk voor u, het spijt me erg.'

Ze week zo van de tekst af die hij gedacht had dat ze zou uitspreken dat hij een ogenblik naar woorden moest zoeken.

'Het is allemaal gebeurd,' zei hij toen, 'en we moeten verder, u en ik. Het heeft geen enkele zin achterom te kijken.'

Zijn stem had een ietwat verbeterde klank, ze was blij dat de bel van de voordeur ging. 'Ja,' zei ze opstaand om naar de deur te lopen, 'dat is waar. Excuseert u me, ik moet even kijken wie er is.'

Hij knikte, hij was even opgestaan toen zij naar de deur liep, ging weer zitten toen ze de kamer uit was. Hij kon niet horen wat er bij de deur werd gezegd, maar het was duidelijk geen prettige conversatie, de stemmen klonken luidop, een mannenstem en de stem van het meisje. Toen werd plotseling de kamerdeur opengegooid.

De kleine magere man die binnenkwam zag er opgewonden uit, hij zei met verheffing van stem: 'Mevrouw, of u nu ziek was of een ongeluk hebt gehad, dat maakt voor mij niets uit, u moet zorgen dat u hier aan het einde van de maand weg bent. Zo eenvoudig is dat. De mensen die erin komen wachten al maanden op een behoorlijk onderdak, denkt u daar eens aan. U redt zich wel alleen, maar een gezin met kleine kinderen en een zieke man, dat is heel wat anders. En nu wil ik even het huis controleren, of u het goedvindt of niet, ik heb het recht hier controle uit te oefenen. En als u uw post behoorlijk had opengemaakt had u kunnen weten dat ik vandaag bij u zou komen.'

Met voorbijzien van Sannes bezoek stormde hij de keuken in die aan het andere eind van de kamer lag.

Sanne haalde gelaten haar schouders op en liet hem zijn gang gaan.

'Wat is dit voor een vertoning?' vroeg Pascal de Wilde.

'Tja,' zei ze mat, 'u hoorde het, ik moet het huis uit. Ik dacht dat ik hier kon blijven wonen, dat ik gewoon de huur kon overnemen maar dat is niet zo.'

'Nee,' zei hij, 'zo eenvoudig ligt dat niet. Dat